Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
ELEANOR SHARPSTON
prezentate la 21 octombrie 2014[1]

Cauza C-623/13

Ministre de l'Économie et des Finances
împotriva
Gérard de Ruyter

[cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État (Franța)]

„Securitate socială — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 — Domeniul de aplicare material — Venituri din proprietăți — Legătură directă și relevantă între contribuții și reglementările privind anumite ramuri ale securității sociale enumerate la articolul 4 din Regulamentul nr. 1408/71"

1. Prezenta cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État (Franța) (denumit în continuare „instanța de trimitere") privește aspectul dacă Regulamentul nr. 1408/71[2] se aplică în cazul contribuțiilor percepute pe veniturile din proprietăți și care sunt apoi afectate în mod specific finanțării sistemului de securitate socială. Răspunsul la această întrebare depinde de interpretarea articolului 4 din regulamentul respectiv, în care se enumeră anumite ramuri ale securității sociale care se încadrează în domeniul său de aplicare material.

2. În două hotărâri pronunțate în anul 2000[3], Curtea a statuat deja pe fond că „contribution sociale généralisée" (contribuția socială generalizată, denumită în continuare „CSG") și „contribution pour le remboursement de la dette sociale", (contribuția pentru rambursarea datoriei sociale, denumită în continuare „CRDS") percepute de statul francez pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive[4], au o legătură directă și suficient de relevantă cu reglementările privind anumite ramuri ale securității sociale enumerate la articolul 4 din Regulamentul nr. 1408/71 și astfel se încadrează în domeniul de aplicare material al Regulamentului nr. 1408/71. Acest lucru s-a datorat faptului că, spre deosebire de contribuțiile obligatorii afectate finanțării cheltuielilor generale ale autorităților publice, scopul contribuțiilor în cauză era, în mod special și direct, finanțarea securității sociale din Franța sau acoperirea deficitului existent în sistemul francez generalizat de securitate socială[5]. În consecință, perceperea unor astfel de contribuții pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive ale persoanelor care au reședința în Franța, dar sunt supuse legislației privind securitatea socială dintr-un

1 — Limba originală: engleza.

2 — Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO 1971, L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26), în versiunea modificată și actualizată de Regulamentul Consiliului (CE) nr. 118/97 din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35) și modificată ulterior de Regulamentul (CE) nr. 1992/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 (JO 2006, L 392, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 288). Regulamentul nr. 1408/71 a fost înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82). Totuși, situația de fapt care a generat procedura principală este încă reglementată de Regulamentul nr. 1408/71.

3 — Hotărârea Comisia/Franța, C-34/98, EU:C:2000:84, și Hotărârea Comisia/Franța, C-169/98, EU:C:2000:85.

4 — În aceste categorii de venituri intră în special plățile, salariile, pensiile și ajutoarele de șomaj.

5 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctele 36 și 37, Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctele 34 și 35.

alt stat membru (de regulă în urma angajării lor pe teritoriul acestuia din urmă) a fost considerată incompatibilă atât cu interzicerea suprapunerii legislațiilor în domeniul securității sociale, prevăzută la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71, cât și cu libera circulație a lucrătorilor și cu libertatea de stabilire, care sunt garantate de tratat.

3. Instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă raționamentul respectiv se aplică și în cazul contribuțiilor similare percepute de statul francez pe venituri din proprietăți, iar nu pe veniturile din activități sau pe cele substitutive. Obiectivul Regulamentului nr. 1408/71 de a asigura libera circulație a lucrătorilor salariați și a lucrătorilor care desfășoară activități independente în cadrul Uniunii Europene înseamnă că domeniul său de aplicare este limitat la contribuțiile percepute asupra veniturilor legate de exercitarea unei activități profesionale?

4. Problema a apărut în urma faptului că domnul de Ruyter, cetățean olandez cu domiciliul fiscal în Franța, contestă CSG, CRDS și alte contribuții sociale afectate în mod specific finanțării sistemului de securitate socială, pe care acest stat membru îi impune să le plătească pe veniturile derivate din anumite contracte de rentă viageră pe care le-a încheiat în Țările de Jos (denumite în continuare „rentele sale viagere” sau „rentele viagere”) și care nu au legătură cu activitatea sa profesională. El susține că, fiind angajat în Țările de Jos, trebuie să fie supus doar legislației privind securitatea socială din acest stat membru.

Legislație

Dreptul Uniunii Europene

5. Regulamentul nr. 1408/71 a fost adoptat de Consiliu în special în temeiul articolului 51 din Tratatul CEE (în prezent articolul 48 TFUE) pentru a coordona legislația privind securitatea socială din diferitele state membre și pentru a reduce la minimum, pe această cale, obstacolele ridicate de legislația națională în calea liberei circulații a tuturor lucrătorilor salariați și a lucrătorilor care desfășoară activități independente. În considerentele Regulamentului nr. 1408/71 se afirmă în special că:

„[…]

[…] dispozițiile de coordonare a legislațiilor naționale de securitate socială se înscriu în cadrul liberei circulații a lucrătorilor care sunt cetățeni ai statelor membre și trebuie să contribuie la îmbunătățirea nivelului lor de viață și a condițiilor de angajare a acestora [considerentul (1)];

[…]

[…] este necesar să se respecte caracteristicile speciale ale legislațiilor naționale de securitate socială și să se elaboreze doar un sistem de coordonare [considerentul (4)];

[…] este necesar, în cadrul acestei coordonări, să se garanteze, în interiorul Comunității, egalitatea de tratament, în conformitate cu diferitele legislații naționale, pentru lucrătorii care locuiesc în statele membre […] [considerentul (5)];

[…] dispozițiile de coordonare trebuie să le garanteze lucrătorilor care se deplasează în cadrul Comunității […] menținerea drepturilor și avantajelor dobândite sau în curs de a fi dobândite [considerentul (6)];

[…] este necesar ca lucrătorii salariați și cei care desfășoară activități independente care se deplasează în interiorul Comunității să fie cuprinși în regimul de securitate socială al unui singur stat membru, pentru a se evita suprapunerea legislațiilor naționale aplicabile și complicațiile care ar putea rezulta din această situație [considerentul (8)];

[…]

[…] pentru a garanta în fapt egalitatea de tratament a tuturor lucrătorilor ocupați pe teritoriul unui stat membru, este bine să se stabilească că legislația aplicabilă este, ca regulă generală, legislația statului membru pe teritoriul căruia persoana în cauză își desfășoară activitatea salariată sau independentă [considerentul (10)];

[…]"

6. Articolul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71 definește un „lucrător salariat" ca fiind, în special, orice persoană „care este asigurată în temeiul unei asigurări obligatorii sau facultative continue împotriva unuia sau mai multor evenimente neprevăzute corespunzătoare ramurilor unui regim de asigurări sociale care se aplică lucrătorilor salariați sau lucrătorilor care desfășoară activități independente ori printr-un regim special pentru funcționari".

7. Potrivit articolului 1 litera (j) din Regulamentul nr. 1408/71, „legislație" înseamnă, „pentru fiecare stat membru, actele cu putere de lege, normele administrative, dispozițiile statutare și orice alte măsuri de punere în aplicare, prezente sau viitoare, care privesc ramurile și regimurile de securitate socială prevăzute la articolul 4 alineatele (1) și (2) sau prestațiile speciale necontributive prevăzute la articolul 4 alineatul (2a)".

8. Articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 precizează că acesta se aplică „lucrătorilor salariați sau lucrătorilor care desfășoară activități independente și studenților care se află ori s-au aflat sub incidența legislației din unul sau mai multe state membre și care sunt resortisanți ai unuia dintre statele membre sau sunt persoane apatride ori refugiați cu reședința pe teritoriul unuia dintre statele membre, precum și membrilor familiilor acestora și supraviețuitorilor lor".

9. Articolul 4 din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Probleme reglementate", prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică tuturor legislațiilor referitoare la următoarele domenii de securitate socială:

(a) prestații de boală și de maternitate;

(b) prestații de invaliditate, inclusiv cele destinate menținerii sau ameliorării capacității de a realiza un venit;

(c) prestații pentru limită de vârstă;

(d) prestații de urmaș;

(e) prestații în caz de accident de muncă sau boală profesională;

(f) ajutoare de deces;

(g) prestații de șomaj;

(h) prestații familiale.

(2) Prezentul regulament se aplică tuturor regimurilor generale și speciale de securitate socială, contributive sau necontributive, precum și regimurilor privind obligațiile angajatorului sau armatorului în ceea ce privește prestațiile prevăzute la alineatul (1).

[…]”

10. Potrivit articolului 13 din Regulamentul nr. 1408/71, care se încadrează în titlul II („Stabilirea legislației aplicabile”):

„(1) Sub rezerva articolelor 14c și 14f, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament se află sub incidența legislației unui singur stat membru. Această legislație se stabilește în conformitate cu dispozițiile prezentului titlu.

(2) Sub rezerva articolelor 14-17:

(a) persoana care desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru se supune legislației statului respectiv chiar dacă își are domiciliul pe teritoriul altui stat membru sau dacă întreprinderea sau angajatorul la care persoana este încadrată își are sediul social sau adresa pe teritoriul altui stat membru;

[…]”[6]

Dreptul francez

11. Potrivit articolului 1600-0 C din Codul fiscal general (Code général des impôts), persoanele fizice cu domiciliul fiscal în Franța sunt supuse unei CSG, aplicată la cuantumul net reținut pentru stabilirea impozitului pe venitul aferent veniturilor din proprietăți enumerate la acest articol[7]. CSG se percepe în special pe venituri din bunuri imobile („revenus fonciers”), rente viagere constituite cu titlu oneros („rentes viagères constituées à titre onéreux”)[8], venituri din investiții („revenus de capitaux mobiliers”) și anumite câștiguri de capital („plus-values”) [articolul L. 136-6 din Codul securității sociale (Code de la sécurité sociale)].

12. Potrivit articolelor 1600-0 G și 1600-0 H din Codul fiscal general, care trebuie să fie coroborate și cu articolul L. 136-6 din Codul securității sociale, astfel de persoane sunt de asemenea supuse unei CRDS, calculată pornind de la aceleași venituri.

13. În sfârșit, în temeiul articolului 1600-0 F bis din Codul fiscal general, în versiunea aplicabilă situației de fapt din procedura principală, aceste persoane sunt, în plus, supuse unei contribuții sociale obligatorii („prélèvement social”) de 2 % din aceste venituri, precum și, începând cu 1 iulie 2004, în temeiul articolului L. 14-10-4 din Codul asistenței sociale și al familiei (Code de l’action sociale et des familles), unei contribuții suplimentare de 0,3 %. Aceasta din urmă a fost aplicată pentru prima dată pe veniturile din proprietăți primite în 2003.

14. Potrivit instanței de trimitere, contribuțiile respective sunt utilizate pentru finanțarea sistemelor franceze obligatorii de securitate socială. CSG contribuie la finanțarea prestațiilor de asigurări de sănătate, a prestațiilor familiale, a prestațiilor necontributive de asigurare pentru limită de vârstă și a prestațiilor legate de dependență. CRDS este încasată de Caisse d’amortissement de la dette sociale

6 — Articolele 14, 14c, 14f și 17 din Regulamentul nr. 1408/71 nu sunt relevante în prezenta procedură.

7 — Dispozițiile din Codul fiscal general și Codul securității sociale din Franța indicate în această secțiune sunt cele pe care instanța de trimitere le consideră aplicabile în procedura principală.

8 — O rentă viageră constituită cu titlu oneros este un produs de asigurare prin care beneficiarul rentei obține din partea asigurătorului, în schimbul unei sume forfetare, o serie de plăți regulate viitoare, care vor continua până la un anumit termen (de exemplu, până la moartea beneficiarului rentei).

(Casa de amortizare a datoriei sociale) și este destinată să acopere deficitul securității sociale. Contribuția socială obligatorie de 2 % este încasată de Caisse nationale d'allocations familiales (Casa națională pentru alocații familiale) și de Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés (Casa națională de asigurare pentru limită de vârstă a lucrătorilor salariați). Contribuția suplimentară de 0,3 % este alocată în favoarea Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (Casa națională de solidaritate pentru autonomie).

Situația de fapt, procedura și întrebarea preliminară

15. Gérard de Ruyter a avut domiciliul fiscal în Franța din 1994. Din 1996, a fost angajat într-o societate cu sediul în Țările de Jos. Din 1997 până în 2004, domnul de Ruyter a declarat venituri provenite din salarii, venituri din capitaluri mobile, profituri industriale și comerciale și rente viagere. Salariul lui a provenit exclusiv din Țările de Jos. Potrivit instanței de trimitere, rentele viagere nu au făcut parte din veniturile din activități ale domnului de Ruyter, întrucât el a renunțat să pretindă că ar rezulta din constituirea prealabilă a unui capital la care angajatorul său ar fi contribuit.

16. Având domiciliul fiscal în Franța, domnul de Ruyter a fost supus acolo unui impozit pe totalitatea veniturilor sale, inclusiv rentele viagere. În plus, acestea din urmă au făcut obiectul CSG, CRDS, contribuției sociale obligatorii de 2 % și, din 2003, contribuției suplimentare de 0,3 % la contribuția obligatorie respectivă.

17. Căile de atac împotriva deciziilor prin care a fost obligat la plata acestor contribuții introduse de domnul de Ruyter înaintea tribunal administratif de Marseille (Tribunalul Administrativ din Marsilia) și tribunal administratif de Nîmes (Tribunalul Administrativ din Nîmes) (Franța) au fost respinse. În apel, cour administrative d'appel de Marseille (Curtea Administrativă de Apel din Marsilia) a anulat hotărârile menționate și l-a scutit pe domnul de Ruyter de diferitele contribuții sociale aferente rentelor viagere pe care le-a primit în perioada 1997-2004. Această decizie s-a bazat, în esență, pe faptul că domnul de Ruyter a fost deja supus contribuțiilor sociale pe veniturile respective în Țările de Jos. În consecință, perceperea unor contribuții sociale suplimentare în Franța a constituit un obstacol în calea drepturilor sale de liberă circulație.

18. Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'Etat (ministrul bugetului, finanțelor publice, funcției publice și reformei statului) (numit în continuare „ministrul") a declarat recurs împotriva acestor hotărâri la Conseil d'État, care le-a anulat pentru motivul că, atunci când a statuat că respectivele contribuții încalcă dreptul de liberă circulație al contribuabilului în cadrul Uniunii Europene fără a verifica dacă Uniunea a adoptat măsuri destinate să pună capăt situației de dublă impunere despre care este vorba, cour administrative d'appel a săvârșit o eroare de drept. Înaintea Conseil d'État, domnul de Ruyter a susținut că, întrucât suprapunerea legislațiilor naționale aplicabile este interzisă prin articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71, trebuie să fie supus numai legislației privind securitatea socială din Țările de Jos. Ministrul a afirmat, în esență, că legătura dintre CSG, CRDS, contribuția socială obligatorie și contribuția suplimentară, pe de o parte, și legislația privind securitatea socială, pe de altă parte, nu este suficientă pentru a atrage aplicarea regulamentului menționat.

19. Întrucât rezultatul recursului depinde de interpretarea domeniului de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71, Conseil d'État a adresat următoarea întrebare preliminară:

„Contribuțiile fiscale asupra veniturilor din proprietăți, precum [CSG], [CRDS], contribuția socială obligatorie de 2 % și contribuția suplimentară [de 0,3 %] la această contribuție obligatorie, au, pentru simplul fapt că participă la finanțarea sistemelor franceze obligatorii de securitate socială, o legătură directă și relevantă cu anumite ramuri ale securității sociale enumerate la articolul 4 din [Regulamentul nr. 1408/71] și intră astfel în domeniul de aplicare al acestui regulament?"

20. Au depus observații scrise domnul de Ruyter, guvernul francez, precum și Comisia Europeană. Deși guvernul francez a solicitat o ședință, aceasta nu a avut loc.

Apreciere

Observații introductive

21. Vom începe prin a expune pe scurt principalele caracteristici ale modului de coordonare a regimurilor de securitate socială din statele membre stabilit de Regulamentul nr. 1408/71 și clarificările importante efectuate de Curte în cauzele Comisia/Franța [9] cu privire la situațiile în care contribuțiile se încadrează în domeniul de aplicare al regulamentului menționat.

22. După cum a subliniat însă Curtea, cele două cauze au avut ca obiect perceperea contribuțiilor sociale doar în măsura în care acestea sunt legate de veniturile din activități și de veniturile substitutive obținute de lucrătorii salariați sau care desfășoară activități independente care au reședința în Franța și sunt impozabili în statul membru respectiv pentru veniturile obținute prin angajarea într-un alt stat membru [10]. Prin urmare, vom examina în continuare aspectul dacă și acele contribuții afectate în mod specific finanțării sistemului de securitate socială, dar percepute pe veniturile care *nu* sunt legate de exercitarea unei activități profesionale sunt vizate de Regulamentul nr. 1408/71, ținând cont de obiectivul acestuia din urmă de a asigura libera circulație a lucrătorilor salariați și a celor care desfășoară activități independente. Există totodată o legătură directă și suficient de relevantă între astfel de contribuții și legislația privind securitatea socială?

23. În sfârșit, vom aborda pe scurt problema dacă respectivele contribuții, presupunând că se încadrează în domeniul de aplicare al regulamentului în cauză, sunt compatibile cu interzicerea suprapunerii legislațiilor privind securitatea socială potrivit articolului 13 alineatul (1) din acesta.

Orientările oferite de jurisprudența referitoare la Regulamentul nr. 1408/71

24. Statele membre sunt competente să își organizeze propriul regim de securitate socială [11]. În lipsa armonizării, fiecare stat membru trebuie să determine condițiile care guvernează dreptul sau obligația de a fi asigurat în cadrul unui sistem de securitate socială, nivelul contribuțiilor persoanelor asigurate [12] și veniturile care trebuie luate în considerare la calcularea lor [13]. Totuși, atunci când își exercită această competență, statele membre trebuie să respecte dreptul Uniunii [14].

25. Regulamentul nr. 1408/71 instituie un sistem de coordonare care privește în special stabilirea legislației aplicabile lucrătorilor salariați și lucrătorilor care desfășoară activități independente care își exercită, în diverse circumstanțe, dreptul la liberă circulație [15]. Regulamentul nr. 1408/71 trebuie să fie interpretat din perspectiva obiectivului urmărit de articolul din tratat pe care se întemeiază (articolul 48 TFUE), care este acela de a contribui la stabilirea unei libertăți de circulație a lucrătorilor

9 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85.

10 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctul 19, și Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctul 18.

11 — A se vedea, cel mai recent, Hotărârea Salgado González, C-282/11, EU:C:2013:86, punctul 35 și jurisprudența citată.

12 — A se vedea *inter alia* Hotărârea Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, punctul 49.

13 — A se vedea *inter alia* Hotărârea Terhoeve, C-18/95, EU:C:1999:22, punctul 51, și Hotărârea Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, punctele 26 și 27.

14 — A se vedea *inter alia* Hotărârea Decker, C-120/95, EU:C:1998:167, punctul 23, Hotărârea Kohll, C-158/96, EU:C:1998:171, punctul 19, Hotărârea Derouin, EU:C:2008:185, punctul 25, și Hotărârea Stewart, C-503/09, EU:C:2011:500, punctul 77.

15 — A se vedea în special considerentul (4) al Regulamentului nr. 1408/71. A se vedea *inter alia* și Hotărârea Comisia/Germania, C-68/99, EU:C:2001:137, punctele 22 și 23, Hotărârea Piatkowski, C-493/04, EU:C:2006:167, punctele 19 și 20, și Hotărârea Nikula, C-50/05, EU:C:2006:493, punctul 20.

migranți cât mai complete posibil [16]. În acest scop, după cum reiese cu claritate din considerentele (5), (6) și (10), precum și din articolul 3 din regulamentul respectiv, acesta urmărește să garanteze în mod cât mai eficient posibil egalitatea de tratament a tuturor persoanelor care sunt active din punct de vedere economic pe teritoriul unui stat membru, iar nu să penalizeze lucrătorii care își exercită dreptul la liberă circulație.

26. În plus, dispozițiile din titlul II din Regulamentul nr. 1408/71, care includ articolul 13 alineatul (1), constituie un sistem complet de norme privind conflictul de legi, astfel încât statele membre nu mai pot stabili persoanele cărora li se aplică legislația lor și teritoriul pe care aceasta produce efecte [17]. Aceste dispoziții sunt destinate nu doar să prevină aplicarea simultană a mai multor sisteme legislative naționale și complicațiile care ar putea rezulta astfel, ci și să garanteze faptul că persoanele vizate de Regulamentul nr. 1408/71 nu rămân fără acoperirea asigurărilor sociale din cauză că nu există nicio legislație care să le fie aplicabilă [18]. Prin urmare, în principiu este contrar Regulamentului nr. 1408/71, în special articolului 13 alineatul (1) din aceasta, să se impună unei persoane plata contribuțiilor sociale într-un alt stat membru decât cel desemnat în conformitate cu Regulamentul nr. 1408/71 [19].

27. Din articolul 4 din Regulamentul nr. 1408/71 reiese în mod clar că normele din dreptul Uniunii se aplică regimurilor de securitate socială în totalitatea lor [20]. Pentru ca o contribuție să intre în domeniul de aplicare al regulamentului respectiv, trebuie să existe o legătură directă și suficient de relevantă între aceasta și legislația care reglementează unul dintre domeniile de securitate socială enumerate la articolul 4 [21]. Criteriul decisiv în acest sens este dacă o contribuție este afectată în mod specific finanțării sistemului de securitate socială al unui stat membru, indiferent dacă sunt obținute prestații în schimb [22]. În cauzele Comisia/Franța, Curtea a făcut o distincție între contribuții cum sunt CSG și CRDS, percepute pe veniturile din activități sau pe veniturile substitutive, pe de o parte, care sunt „afectat[e] în mod specific și direct finanțării securității sociale în Franța” și deci prezintă o astfel de legătură, și contribuțiile „destinate finanțării cheltuielilor generale ale autorităților publice”, pe de altă parte [23]. Faptul că aceste contribuții au fost clasificate ca impozite potrivit legislației naționale nu înseamnă că nu se poate considera că ele se încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71 și, prin urmare, sunt vizate de interzicerea suprapunerii legislațiilor naționale de la articolul 13 alineatul (1) [24].

28. Aceste principii au consecințe importante pentru prezenta cerere, în care nu se contestă că respectivele contribuții sociale percepute pe venituri din proprietăți sunt afectate în mod specific finanțării anumitor ramuri ale securității sociale sau sunt destinate să acopere deficiturile sale în Franța [25].

29. În primul rând, faptul că CSG pe veniturile din proprietăți este considerată în dreptul francez un impozit suplimentar pe venituri mai degrabă decât o contribuție distinctă la sistemul de securitate socială și că este colectată și monitorizată de autoritățile fiscale în conformitate cu normele aplicabile impozitului pe venit nu influențează aspectul dacă această contribuție este sau nu este reglementată

16 — Hotărârea Belbouab, 10/78, EU:C:1978:181, punctul 5, Hotărârea Hosse, C-286/03, EU:C:2006:125, punctul 24, Hotărârea Hudzinski și Wawrzyniak, C-611/10 și C-612/10, EU:C:2012:339, punctul 53, și Hotărârea da Silva Martins, C-388/09, EU:C:2011:439, punctul 70.

17 — Hotărârea Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, punctul 14.

18 — A se vedea *inter alia* Hotărârea Kits van Heijningen, C-2/89, EU:C:1990:183, punctul 12. A se vedea și Hotărârea Partena, C-137/11, EU:C:2012:593, punctul 45 și jurisprudența citată.

19 — Hotărârea Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, punctul 13, și Hotărârea Aldewereld, C-60/93, EU:C:1994:271, punctul 26.

20 — Definiția „legislației” de la articolul 1 litera (j) este deosebit de cuprinzătoare. A se vedea *inter alia* Hotărârea Bozzone, 87/76, EU:C:1977:60, punctul 10.

21 — Hotărârea Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, punctele 15 și 23, Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctul 35, și Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctul 33.

22 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctul 40, Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctul 38, și Hotărârea Allard, C-249/04, EU:C:2005:329, punctul 16.

23 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctul 37, și Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctul 35.

24 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctul 34, și Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctul 32.

25 — A se vedea punctul 14 de mai sus.

de Regulamentul nr. 1408/71. Concluzia menționată decurge în mod direct din hotărârile pronunțate în cauzele Comisa/Franța și este în concordanță cu scopul regulamentului, care este acela de a stabili un sistem de coordonare între statele membre, *inter alia* în ceea ce privește determinarea legislației aplicabile lucrătorilor salariați și lucrătorilor care desfășoară activități independente care își exercită dreptul la liberă circulație [26]. Având în vedere diversitatea metodelor prin care se finanțează securitatea socială, inclusiv impozitarea [27], coordonarea ar putea fi periclitată în cazul în care clasificarea unei contribuții ca impozit potrivit dreptului național ar fi suficientă pentru scoaterea sa în afara domeniului de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71.

30. În al doilea rând, contrar sugestiei instanței de trimitere și a Comisiei, faptul că plata contribuțiilor sociale în discuție nu dă persoanei care le plătește dreptul la vreo prestație directă și identificabilă nu este relevant pentru stabilirea aspectului dacă aceste contribuții au o legătură directă și suficientă cu legislația privind securitatea socială. După cum a confirmat Curtea în Hotărârea Perez Naranjo, problema dacă există o legătură care poate fi identificată cu suficientă certitudine între o contribuție socială și o alocație este relevantă pentru a stabili dacă alocația respectivă este sau nu este o prestație necontributivă în sensul articolului 4 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1408/71. Totuși, această problemă este distinctă de aceea mai generală dacă o contribuție socială se încadrează în domeniul de aplicare material al regulamentului respectiv [28].

31. În al treilea rând, argumentul guvernului francez potrivit căruia contribuțiile în discuție nu înlocuiesc contribuțiile sociale nu este decisiv. Este adevărat că în Hotărârea Comisia/Franța, care a avut ca obiect CSG pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive, Curtea a statuat că legătura dintre contribuția menționată și legislația care reglementează securitatea socială în statul membru respectiv este „de asemenea demonstrată în mod clar de faptul că […] această contribuție înlocuiește în parte contribuțiile la sistemul de securitate socială care erau o povară grea pentru salariile mici și medii […]” [29]. Totuși, rezultă cu claritate atât din modul de redactare, cât și din faptul că, în celelalte hotărâri pronunțate în aceeași zi (cu privire la CRDS), Curtea nu a făcut o precizare similară, că o astfel de împrejurare nu este esențială pentru a stabili că există o legătură directă și suficient de relevantă între o contribuție socială și legislația care reglementează securitatea socială. La un nivel mai general, considerăm în principiu că răspunsul la întrebarea dacă Regulamentul nr. 1408/71 se aplică în cazul unei contribuții percepute de un stat membru nu trebuie să depindă de natura contribuțiilor sociale pe care acesta le-a perceput în trecut. S-ar aduce atingere obiectivului de coordonare urmărit de Regulamentul nr. 1408/71 dacă doar contribuțiile introduse pentru înlocuirea contribuțiilor sociale deja instituite ar fi reglementate de acesta.

Prezintă importanță faptul că se percep contribuțiile în discuție pe venituri care nu sunt legate de exercitarea unei activități profesionale?

32. Vom analiza acum argumentul central invocat de guvernul francez și de Comisie, potrivit căruia contribuțiile percepute pe veniturile care nu sunt legate de o activitate profesională trecută sau prezentă nu pot avea o legătură directă și suficient de relevantă cu legislația care reglementează securitatea socială și, prin urmare, nu se încadrează în domeniului de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71.

26 — A se vedea jurisprudența citată la notele de subsol 15-19 de mai sus.

27 — În acest sens, a se vedea prezentarea generală a principiilor care guvernează finanțarea sistemelor de securitate socială în diferitele state membre, disponibilă pe site-ul Sistemului de informare reciprocă privind protecția socială (MISSOC): www.missoc.org/MISSOC/INFORMATIONBASE/COMPARATIVETABLES/MISSOCDATABASE/comparativeTableSearch_PREVIOUS.jsp (accesat la 25 august 2014).

28 — Hotărârea Perez Naranjo, C-265/05, EU:C:2007:26, punctul 41, în care Curtea a analizat aspectul dacă faptul că CSG finanțează Fonds de solidarité vieillesse (Fondul de solidaritate pentru limită de vârstă) înseamnă că o alocație plătită de acest fond trebuie să fie considerată o prestație specială necontributivă.

29 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctul 36.

33. Nici articolul 4 și nici articolul 13 din Regulamentul nr. 1408/71 nu realizează o distincție bazată pe natura veniturilor pe care se percepe o contribuție socială.

34. Aceste dispoziții trebuie să fie interpretate din perspectiva scopului articolului 48 TFUE, care este acela de a contribui la stabilirea unei libertăți de circulație a lucrătorilor migranți cât mai complete posibil [30]. După cum reiese cu claritate din considerentul (8) al Regulamentului nr. 1408/71, interzicerea suprapunerii legislațiilor naționale prin articolul 13 alineatul (1) este destinată să prevină situațiile în care lucrătorii migranți s-ar putea confrunta, din cauză că sunt supuși mai multor seturi de norme, cu unele complicații care ar împiedica exercitarea dreptului lor la liberă circulație [31].

35. În opinia noastră, contribuții cum sunt cele aflate în discuție constituie un obstacol în calea liberei circulații a lucrătorilor în aceeași măsură ca CSG și CRDS percepute pe veniturile din activități sau pe veniturile substitutive.

36. Pe de o parte, statul membru în care lucrătorul este angajat poate de asemenea să perceapă contribuții sociale pe veniturile din proprietăți. Pe baza informațiilor aflate la dispoziția Curții, aceasta pare să fie situația în cadrul litigiului principal: rentele viagere pe care domnul de Ruyter le-a primit în perioada 1997-2004 au fost aparent incluse în baza de calcul a contribuțiilor sociale pe care le-a plătit în Țările de Jos. Considerăm că perspectiva de a fi supus la două seturi de contribuții sociale pe aceleași venituri în două state membre generează în mod clar probabilitatea descurajării intenției unui lucrător ca domnul de Ruyter de a-și păstra locul de muncă în Țările de Jos și de a-și transfera reședința în Franța [32].

37. Pe de altă parte, chiar și atunci când statul membru în care este angajat lucrătorul nu percepe contribuții sociale pe veniturile din proprietăți, inegalitatea de tratament continuă să existe.

38. În cazul de față, amintim că principiul potrivit căruia trebuie să se aplice legislația unui singur stat este destinat să garanteze în fapt în mod cât mai eficient posibil egalitatea de tratament a tuturor lucrătorilor ocupați pe teritoriul unui stat membru [33].

39. În cauzele Comisia/Franța, Curtea a statuat în esență că obligarea lucrătorilor care sunt asigurați în statul membru în care sunt angajați să finanțeze în plus, chiar dacă numai parțial, sistemul de securitate socială al statului membru de reședință generează o inegalitate de tratament potrivit articolului 13 din Regulamentul nr. 1408/71, întrucât toate celelalte persoane care au reședința în statul respectiv trebuie să contribuie doar la sistemul de securitate socială al acestuia din urmă [34]. O astfel de inegalitate de tratament constituie în mod automat un obstacol în calea liberei circulații a lucrătorilor, pentru care, având în vedere conținutul dispoziției menționate, nu poate exista nicio justificare [35].

30 — A se vedea punctul 25 de mai sus.

31 — Hotărârea Kits van Heijningen, EU:C:1990:183, punctul 12, Hotărârea Allard, EU:C:2005:329, punctul 28, și Ordonanța Vogler, C-242/99, EU:C:2000:582, punctul 26. A se vedea și Concluziile avocatului general La Pergola prezentate în cauzele conexate Comisia/Franța, C-34/98 și C-169/98, EU:C:1999:392, punctul 24.

32 — Potrivit unei jurisprudențe constante, orice resortisant comunitar, indiferent de locul său de reședință și de cetățenia sa, care exercită o activitate salarizată într-un alt stat membru, diferit de cel de reședință, se încadrează în domeniul de aplicare al articolului 45 TFUE. A se vedea în acest sens *inter alia* Hotărârea Ritter-Coulais, C-152/03, EU:C:2006:123, punctul 31, Hotărârea Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, punctul 36, și Hotărârea S, C-457/12, EU:C:2014:136, punctul 39. Trebuie să adăugăm că jurisprudența a stabilit că orice obstacol, chiar de importanță minoră, în calea acestei libertăți este interzis, cu excepția cazurilor în care acesta este justificat. A se vedea, cel mai recent, Hotărârea Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs, C-514/12, EU:C:2013:799, punctul 34 și jurisprudența citată.

33 — Considerentul (10) al Regulamentului nr. 1408/71.

34 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctele 45-48, și Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctele 42-45.

35 — Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:84, punctele 47 și 48, și Hotărârea Comisia/Franța, EU:C:2000:85, punctele 44 și 45.

40. Acest raționament poate fi transpus în privința contribuțiilor sociale aflate în discuție în cadrul procedurii principale. Contribuțiile respective, care sunt obligatorii pentru toți lucrătorii cu domiciliul fiscal în Franța, inclusiv pentru cei care sunt supuși legislației altui stat membru privind securitatea socială, dezavantajează rezidenții angajați într-un alt stat membru în raport cu cei care sunt angajați și locuiesc în Franța și, prin urmare, contribuie doar la finanțarea sistemului de securitate socială de acolo (în plus, este posibil ca statul membru în care este angajată persoana să compenseze faptul că nu percepe contribuții sociale pe veniturile din proprietăți prin perceperea unor contribuții mai mari pe alte tipuri de venituri sau pur și simplu să ofere, în cadrul general al sistemului său de securitate socială, prestații mai puțin generoase).

41. Mai mult, deși este adevărat că Regulamentul nr. 1408/71 este destinat să asigure libera circulație a lucrătorilor salariați și a lucrătorilor care desfășoară activități independente în cadrul Uniunii Europene, exercitarea unei activități profesionale (în prezent sau în trecut) nu este relevantă atunci când se stabilește dacă o persoană este vizată de acest regulament.

42. Potrivit unei jurisprudențe constante, o persoană este un „lucrător salariat” în sensul Regulamentului nr. 1408/71 atunci când este acoperită, chiar dacă numai pentru un singur risc, în temeiul unei asigurări obligatorii sau facultative, de un regim de securitate socială general sau special menționat la articolul 1 litera (a) din regulamentul respectiv, indiferent de existența unui raport de muncă [36].

43. Trebuie să existe o abordare coerentă atunci când se stabilește domeniul de aplicare material și personal al Regulamentului nr. 1408/71. Noțiunea de legislație potrivit articolului 1 litera (j) cuprinde toate măsurile care au drept scop în mod special finanțarea sistemului de securitate socială. Prin urmare, în opinia noastră, nu există totuși niciun motiv pentru realizarea unei distincții care depinde de natura veniturilor pe care se bazează această finanțare. Considerăm că astfel s-ar crea discrepanțe în nivelul de protecție oferit de articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 persoanelor care se deplasează (sau intenționează să se deplaseze) în cadrul Uniunii Europene, în funcție de aspectul dacă venitul global a provenit din exercitarea unei activități profesionale, din proprietăți sau din ambele surse.

Competența statelor membre de a reglementa securitatea socială și impozitarea

44. Nu suntem de acord cu argumentul guvernului francez potrivit căruia aplicarea Regulamentului nr. 1408/71 în cazul contribuțiilor sociale în discuție aduce atingere competenței statelor membre de a organiza finanțarea sistemelor lor de securitate socială sau competenței lor de a impozita.

45. Statele membre trebuie să respecte dreptul Uniunii atunci când își exercită puterea de a-și organiza sistemele de securitate socială [37]. Rezultă din cele de mai sus că faptul că normele naționale aflate în discuție în cadrul procedurii principale privesc finanțarea sistemului de securitate socială prin impozitare nu exclude aplicarea regulilor prevăzute de tratat, în special a celor referitoare la libera circulație a lucrătorilor [38].

36 — Hotărârea Pierik, 182/78, EU:C:1979:142, punctele 4 și 7, Hotărârea Martínez Sala, C-85/96, EU:C:1998:217, punctul 36, Hotărârea Dodl și Oberhollenzer, C-543/03, EU:C:2005:364, punctul 31, și Hotărârea Borger, C-516/09, EU:C:2011:136, punctul 28. Regulamentul nr. 883/2004, care a abrogat Regulamentul nr. 1408/71, codifică această jurisprudență, precizând că se aplică resortisanților unuia dintre statele membre, apatrizilor și refugiaților care sunt rezidenți într-un stat membru și care „se află sau s-au aflat sub incidența legislației unuia sau mai multor state membre, precum și membrilor de familie și urmașilor acestora” [articolul 2 alineatul (1)].

37 — A se vedea punctul 24 de mai sus.

38 — A se vedea prin analogie Hotărârea Terhoeve, EU:C:1999:22, punctul 35.

46. După cum a observat avocatul general La Pergola în Concluziile prezentate în cauzele Comisia/Franța [39], o astfel de concluzie nu pune sub semnul întrebării libertatea statelor membre de a asigura finanțarea sistemului de securitate socială prin măsuri fiscale. Dimpotrivă, privește libertatea de a impozita doar în măsura în care aceasta din urmă afectează veniturile lucrătorilor migranți sau, mai general, ale tuturor resortisanților unui stat membru care, în exercitarea uneia dintre libertățile fundamentale garantate de tratate, sunt sau au fost supuși legislației unuia sau mai multor state membre în domeniul securității sociale.

47. În plus, nu împărtășim punctul de vedere al guvernului francez, care susține că aplicarea raționamentului Curții din cauzele Comisia/Franța în cazul contribuțiilor sociale aflate în discuție în cadrul procedurii principale ar însemna în mod necesar că *orice* impozit care contribuie la finanțarea sistemului de securitate socială este considerat ca având o legătură directă și suficient de relevantă cu legislația privind securitatea socială (guvernul francez a invocat acest argument în special în contextul impozitelor pe consum).

48. Pe de o parte, doar contribuțiile care sunt *în mod special* afectate finanțării sistemului de securitate socială trebuie să se considere că fac parte din legislația unui stat membru privind securitatea socială și că astfel sunt vizate de interzicerea suprapunerii legislațiilor naționale potrivit Regulamentului nr. 1408/71. Prin urmare, simplul fapt că o parte dintre veniturile generate de un impozit contribuie la finanțarea sistemului de securitate socială este insuficient pentru a aduce impozitul respectiv în domeniul de aplicare al regulamentului [40].

49. Pe de altă parte, considerăm că ar fi puțin probabil să existe o legătură directă și suficient de relevantă între un impozit pe consum perceput într-un stat membru și legislația sa privind securitatea socială, chiar dacă acest impozit este afectat în mod special finanțării sistemului de securitate socială [41]. Este dificil de înțeles cum simplul fapt că o persoană asigurată într-un stat membru este supusă într-un alt stat membru unor impozite pe consum afectate în mod special finanțării sistemului său de securitate socială ar crea complicații pentru persoana în cauză.

50. Spre deosebire de impozitele pe venit, impozitele pe consum sunt percepute de un stat asupra achizițiilor de bunuri și servicii de pe teritoriul său, indiferent de locul în care consumatorul are reședința sau locul de muncă. În consecință, dacă o persoană cum este domnul de Ruyter cumpără bunuri sau servicii pe teritoriul francez, achiziționarea lor determină în mod normal plata impozitelor pe consum doar în Franța, chiar dacă persoana respectivă este angajată (și asigurată) într-un alt stat membru.

51. Acest lucru este clar în cazul TVA-ului și al accizelor, care au în dreptul Uniunii regimuri speciale concepute pentru evitarea dublei impozitări [42]. Totuși, mai general, un impozit pe consum pentru achizițiile de servicii în alt stat membru constituie, în opinia noastră, o limitare a liberei circulații a serviciilor în cadrul Uniunii și, prin urmare, este în principiu interzis, inclusiv când este impus pe

39 — EU:C:1999:392, punctul 2.

40 — Acest raționament se poate aplica, de exemplu, în cazul TVA-ului perceput în Franța. Pe baza informațiilor oferite de guvernul francez, 7,85 % din veniturile provenite din taxa menționată contribuie la finanțarea sistemului de asigurări de sănătate, maternitate, invaliditate și deces în statul membru respectiv.

41 — Potrivit guvernului francez, impozitele pe contractele de asigurare de sănătate sau accidente, pe pariuri și jocuri de noroc în domeniul sporturilor, pe tutun, pe băuturi alcoolice și pe băuturi răcoritoare contribuie de asemenea la finanțarea sistemului de securitate socială în Franța.

42 — A se vedea considerentul (62) al Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7), precum și considerentele (30) și (31) și articolul 33 alineatul (6) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (JO 2009, L 9, p. 12). Desigur, TVA-ul datorat în contextul unei „livrări intracomunitare” este datorat de clientul supus taxei în statul membru în care sosesc bunurile, adică în care clientul respectiv este stabilit. În acest caz însă nu se plătește TVA în statul membru în care au fost achiziționate bunurile. Prin urmare, în mod normal nu există riscul unei duble impozitări (a se vedea articolele 40-42 din Directiva 2006/112).

servicii naționale similare [43]. De asemenea, considerăm că ar fi dificil ca un stat membru să impună un impozit pe consum pentru achizițiile de bunuri în alt stat membru fără să încalce interdicția privind obligațiile fiscale cu efect echivalent taxelor de import dacă acesta nu este impus și în cazul produselor naționale similare [44]. Chiar dacă ar fi impusă o obligație fiscală echivalentă pe achiziționarea de bunuri similare pe teritoriul național, impozitul pe consum ar implica în mod necesar obligația consumatorului de a declara că și-a cumpărat bunurile în cauză dintr-un alt stat membru. Aceasta ar face mai complicată achiziționarea de bunuri din afara teritoriului național. Prin urmare, probabil s-ar considera că este o măsură echivalentă cu o restricție la import incompatibilă cu articolul 34 TFUE [45].

52. Pe scurt, deși perceperea contribuțiilor sociale cum sunt cele din litigiul principal este de natură să provoace complicații pentru domnul de Ruyter, întrucât acesta este deja asigurat în Țările de Jos [46], nu se poate spune același lucru despre impozitele pe consum pe care le plătește atunci când achiziționează bunuri sau servicii în Franța. Este greu de conceput cum ar putea aceste achiziții să fie supuse în mod legal unor impozite pe consum suplimentare într-un alt stat membru.

53. Mai general, spre deosebire de contribuțiile percepute pe venituri, impozitele pe consum trebuie plătite (pe lângă prețul net) deoarece se achiziționează un bun sau un serviciu. Scutirea persoanelor care sunt asigurate în statul membru A și sunt supuse legislației acestuia privind securitatea socială de la plata impozitelor pe consum percepute de statul membru B care sunt afectate în mod special finanțării sistemului său de securitate socială ar stimula achiziționarea bunurilor și serviciilor în cauză din statul membru B, în defavoarea statului membru A. Dezavantajul concurențial care rezultă astfel pentru bunurile și serviciile comercializate în statul membru A (cel puțin dacă ele sunt supuse acolo unor impozite pe consum similare) ar fi dificil de conciliat cu logica și cu spiritul pieței interne.

Articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71

54. În sfârșit, guvernul francez a susținut că, presupunând că respectivele contribuții aflate în discuție sunt reglementate de Regulamentul nr. 1408/71, perceperea lor ar contraveni acestei dispoziții numai dacă rentele viagere primite de domnul de Ruyter ar fi supuse și contribuțiilor la sistemul de securitate socială din Țările de Jos [47]. În acest context, guvernul francez contestă argumentul domnului de Ruyter că și-a plătit contribuțiile sociale pe rentele sale viagere în Țările de Jos. Acesta a făcut referire și la Hotărârea Piatkowski, în care Curtea a analizat dacă un anumit venit au făcut obiectul contribuțiilor sociale în *două* state membre [48].

55. Acest argument se bazează pe o interpretare greșită a articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71.

43 — Articolul 56 TFUE impune nu numai eliminarea oricărei discriminări pe considerente de cetățenie, ci și înlăturarea oricărei restricții, chiar dacă aceasta se aplică fără a distinge între prestatorii de servicii naționali și cei din alte state membre, atunci când este de natură să interzică, să îngreuneze sau să facă mai puțin atractive activitățile prestatorului stabilit în alt stat membru, unde acesta furnizează în mod legal servicii similare. A se vedea, cel mai recent, Hotărârea Duomo Gpa și alții, C-357/10-C-359/10, EU:C:2012:283, punctul 36 și jurisprudența citată.

44 — Articolul 28 alineatul (1) TFUE. Interzicerea taxelor vamale la import și la export în schimburile comerciale dintre statele membre și a taxelor cu efect echivalent acoperă toate taxele percepute în momentul importului sau în urma acestuia, care sunt impuse în mod special pe un produs importat, dar nu și pe un produs național similar și care modifică astfel prețul de cost al produsului respectiv. A se vedea Hotărârea Capolongo, 77/72, EU:C:1973:65, punctul 12, și Hotărârea Compagnie commerciale de l'Ouest și alții, C-78/90-C-83/90, EU:C:1992:118, punctul 23.

45 — A se vedea de exemplu Hotărârea Comisia/Italia, 154/85, EU:C:1987:292, punctul 12.

46 — A se vedea punctele 35-40 de mai sus.

47 — Aceasta este o chestiune de fapt care trebuie să fie stabilită în final de instanța națională competentă să se pronunțe asupra sa. Astfel, din dosarul cauzei depus la grefa Curții împreună cu decizia de trimitere reiese că respectivele contribuții sociale au fost într-adevăr percepute în Țările de Jos pe rentele viagere aflate în discuție: a se vedea punctul 36 de mai sus.

48 — Hotărârea Piatkowski, EU:C:2006:167.

56. Este adevărat că această dispoziție vizează perceperea contribuțiilor sociale pe aceleași venituri în mai multe state membre [49]. Domeniul său de aplicare nu este limitat însă la astfel de împrejurări. Din momentul în care o persoană intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71, norma de la articolul 13 alineatul (1), care interzice suprapunerea regimurilor naționale, este o normă absolută, de la care există doar excepțiile prevăzute la articolele 14c și 14f [50]. Potrivit articolului 13 alineatul (2) litera (a), o persoană salariată pe teritoriul unui stat membru trebuie să fie supusă *numai* legislației acelui stat, chiar dacă are reședința pe teritoriul altui stat membru. În decizia de trimitere se precizează că domnul de Ruyter este angajat în Țările de Jos, dar are reședința în Franța. Prin urmare, el trebuie să fie supus doar legislației privind securitatea socială din Țările de Jos.

57. În consecință, presupunând (după cum am concluzionat mai sus) că există o legătură directă și suficient de relevantă între contribuțiile sociale aflate în discuție și legislația privind securitatea socială din Franța pentru a atrage aplicarea Regulamentul nr. 1408/71, impunerea acestora în cazul domnului de Ruyter ar reprezenta o încălcare a interdicției referitoare la suprapunerea legislațiilor naționale de la articolul 13 alineatul (1) și a normei de conflict prevăzute la articolul 13 alineatul (2) litera (a) [51]. Astfel, aspectul dacă rentele viagere primite de domnul de Ruyter în Țările de Jos au făcut de fapt obiectul contribuțiilor sociale acolo nu este relevant.

58. Această concluzie nu este pusă sub semnul întrebării de hotărârea pronunțată de Curte în cauza Piatkowski, care a avut ca obiect situația specială a unei persoane care desfășura simultan o activitate salariată pe teritoriul unui stat membru și o activitate independentă pe teritoriul altui stat membru. Prin excepție de la articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 (spre deosebire de domnul de Ruyter), o astfel de persoană este supusă în același timp legislației privind securitatea socială din ambele state membre: aceasta este astfel obligată, în principiu, să plătească astfel de contribuții după cum îi impune legislația fiecărui stat membru [52]. Curtea a precizat însă că, și în această situație, interpretarea articolului 14c litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71 în sensul că permite să se perceapă două contribuții pentru același venit ar prejudicia lucrătorii care își exercită dreptul la liberă circulație, iar astfel ar aduce atingere în mod clar obiectivului regulamentului respectiv [53].

Concluzie

59. Pentru toate motivele expuse mai sus, propunem Curții să răspundă la întrebarea adresată de Conseil d'État după cum urmează:

„Contribuțiile asupra veniturilor din proprietăți, precum contribuția socială generalizată asupra veniturilor din proprietăți (CSG), contribuția pentru rambursarea datoriei sociale (CRDS), contribuția socială obligatorie de 2 % și contribuția suplimentară la această contribuție obligatorie, în discuție în litigiul principal, au o legătură directă și relevantă cu anumite ramuri ale securității sociale enumerate la articolul 4 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în interiorul Comunității, cu modificările ulterioare. Prin urmare, acestea intră în domeniul de aplicare material al regulamentului menționat."

49 — A se vedea punctul 26 de mai sus.

50 — A se vedea punctele 37-40 de mai sus.

51 — După cum s-a exprimat avocatul general Warner în Concluziile prezentate în cauza Perenboom, 102/76, EU:C:1977:57, „niciun alt stat membru decât cel a cărui legislație este […] aplicabilă [în virtutea Regulamentului nr. 1408/71] nu are dreptul să pretindă contribuții din partea lucrătorului respectiv".

52 — Articolul 14c litera (b) din Regulamentul nr. 1408/71. A se vedea Hotărârea Piatkowski, EU:C:2006:167, punctul 22. A se vedea și Hotărârea de Jaeck, C-340/94, EU:C:1997:43, punctul 39.

53 — Hotărârea Piatkowski, EU:C:2006:167, punctul 27.